

VÉGLEGES VÁZLATOK

BRASNYÓ ISTVÁN

NYELV

Ahogy kifogynak a szájból a szavak,
kiürül az egész szápadlás,
mintha penge vágta volna el
a hangot:

Mi köze ehhez a nyelvnek,
gubbaszt még jó soká,
külön életet élve.

EGYET-MÁST

Létezni, mint kesztyűben
a kéz,
egy-et-mást tudni,
melyik énem, vajon melyik énem,
a sokadik, a változtathatatlan
üli meg eszmeként a pusztai kőkeresztet,
fölrebbenni készen.

Ha innen elbocsátanak,
emide talán visszatérhettek;
kátyús, rázós utak:
rosszul mértek engem,
rosszul formáltak –
Veszendőnek, halandónak,
térdig sárosnak, havasnak, akár a földgolyót.

ÉJFÉLI VERS

A félbe vágott kenyér
éjszakai íze –
mint aki eltévedt, és most
talál haza, de nyugtalanítják,
nem érzik, amit hoz,
várnak tőle valamit.

Ha beérnék legalább azzal,
ami sok,
a mállott falakkal
vagy a hideg messzeségbe tévedt
lakoma emlékével!

VIASZ

Itt még
él a világ a hóban.
Nem reparálják,
ablakot sem nyitnak.
Mégfagyott a viasz.

Fölszállt minden,
szárnyat bontott a ház.
Kár volt ide építeni.

NAGY IDOM

Vezetett valami délről,
kicsit északkeletnek tért,
mindenki elfeledte,
nagy idomát írta csak ide.

S nyitva hagyta,
ahogy a Göncölszeker rúdja
mutat másfelé.

De ez itt nem fog sikerülni,
előbb ér haza,
megszámlálva tulajdon csigolyáit,
nem ébred semmire,
a párhuzamos letörik súlya alatt.

